

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **P. D. D.**, nar. X,
státní příslušnost: Vietnam,
zastoupeného advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2025, č. j. OAM-703/ZA-ZA11-HA13-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) ve znění účinném do 30. 9. 2025.
2. Žalobce namítá, že žalovaný neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu odůvodnil nedostatečně, neprovedl výklad neurčitého pojmu, aby jej poté konfrontoval se zjištěným skutkovým stavem. V intencích rozsudku NSS č. j. 7 As 13/2007-56 je výklad a

„závěr“ žalovaného nepřipustně restriktivní, neboť případy zvlášť zřetele hodné nelze vymezit natolik nepřezkoumatelným způsobem, jaký učinil žalovaný. Není zřejmé, jakými úvahami se žalovaný ve svém závěru řídil. Žalobce přicestoval v roce 2001, když mu bylo 17 let. Veškeré zázemí má v České republice (v roce 2001 s ním přijeli oba rodiče i jeho bratr). Případu žalobce je tedy třeba věnovat zvýšenou pozornost i proto, že je „trvale usazeným cizincem“ ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Důsledkem této skutečnosti je přitom požadavek silně zvýšené opatrnosti při řešení otázek, kterými by bylo možné zasáhnout do soukromého a rodinného života cizince. Hlediska, ze kterých je posuzována přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života (tzv. üniovská kritéria), jsou tak modifikována rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva ve věci Mokrani proti Francii v rozsudku o stížnosti č. 52206/99 v bodech 30 a 31: *„Kromě těchto různých kritérií však existují zvláštní vazby, které si tito přistěhovalci vytvořili k hostitelské zemi, v níž strávili většinu svého života. Získali tam vzdělání, vytvořili si tam většinu sociálních vazeb, a proto si tam vytvořili vlastní identitu. Narodili se v hostitelské zemi nebo do ní přišli v důsledku emigrace svých rodičů, a proto tam obvykle mají hlavní rodinné vazby. Někteří z těchto přistěhovalců si dokonce zachovali pouze vazbu státní příslušnosti na zemi, kde se narodili (rozsudek Mehemi proti Francii ze dne 26. září 1997 a rozsudek Boujlifa proti Francii ze dne 21. října 1997).“* Dle žalobce je tak nutné jeho situaci podřadit pod pojem „důvod hodný zvláštního zřetele“, neboť je zjevné, že neudělení humanitárního azylu pro něj bude mít zcela devastující účinky.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, zdravou a práce schopnou osobou. Žalobce dále uvedl, že návratu do vlasti odmítá, nikoho tam nemá. Chce zůstat v ČR, jelikož přivykl zdejšímu životu a má zde mladšího bratra, matku a dva syny. O matku a syny se chce starat. Existenci příbuzenských vazeb žalobce na území ČR nelze v souladu s názorem NSS (sp. zn. 3 Azs 12/2003 a sp. zn. 1 Azs 5/2011) považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Žalobce existenci jakýchkoli výjimečných okolností netvrdil, do vlasti se nechce vrátit, protože chce vydělat na splacení dluhů u věřitelů v zemi původu. Jeho případ a přednesený příběh není případem hodným zvláštního zřetele, nýbrž případem zcela běžným. Žalobce pozbyl pobytové oprávnění v důsledku drogové trestné činnosti a následným odsouzením za trestnou činnost, odebrání pobytového oprávnění je pouze důsledek jeho trestného chování na území ČR, nelze to tak žalovanému přikládat k tíži. Žalobce byl od roku 2004 8x odsouzen za spáchání trestné činnosti na území ČR. Humanitární azyl není určen ke zřízení pobytového povolení, k tomuto účelu je určen zákon o pobytu cizinců, v platném znění.
4. Z obsahu spisového materiálu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
5. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 14. 7. 2025 z „rodinných důvodů“, aby se mohl starat o své syny (nar. X a Y) a starou matku, ve Vietnamu nikoho nemá, celá jeho rodina žije v ČR. Od roku 2019 do září 2024 byl ve výkonu trestu odnětí svobody. Žije s matkou, která má trvalý pobyt, s bratrem a mladším synem. Zároveň uvedl, že mladší syn žije u matky, která si našla nového partnera a synové byly „sociálkou“ předání matce. Svou českou manželku 20 let neviděl, neví, jestli je rozvedený, neboť manželka podala návrh na rozvod. Matka žalobce je zdravá a soběstačná, otec žalobce vycestoval do Vietnamu.
6. Z evidence rejstříku trestů plyne, že žalobce byl 8x soudy odsouzen za trestnou činnost spočívající v maření úředního rozhodnutí, výroby drog a loupeže.

7. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Zároveň soud vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany přihlédl ke skutkovému i právnímu stavu ke dni vydání rozsudku.
8. Podle § 14 zákona o azylu ve znění účinném do 30. 9. 2025: *[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.*
9. Podle čl. II bodu 1 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (přechodná ustanovení): *[v] řízeních podle zákona č. 325/1999 Sb. zahájených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona provádí Ministerstvo vnitra jednotlivé úkony podle ustanovení upravujících vedení řízení uvedených v zákoně č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ke dni provádění příslušného úkonu.*
10. Podle čl. II bodu 2 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (přechodná ustanovení): *[p]o vrácení věci v řízení zahájeném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona soudem k novému projednání Ministerstvo vnitra postupuje podle zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ke dni počátku běhu lhůty pro vydání nového rozhodnutí Ministerstva vnitra.*
11. Podle čl. II bodu 9 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (přechodná ustanovení): *[v] řízeních podle bodu 1 nelze ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona udělit národní humanitární azyl.*
12. Ustanovení § 14 zákona o azylu od 1. 10. 2026 není součástí zákona, nově již nelze udělit humanitární azyl.
13. Udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu ve znění účinném do 30. 9. 2025 je na správním uvážení rozhodujícího orgánu, přičemž dle judikatury nepřisluší soudu nahrazovat správní uvážení žalovaného. Správní orgán musí dostát své povinnosti v odůvodnění rozhodnutí řádně vyložit všechny okolnosti a úvahy, které se týkají důvodů, které by mohly být ve vztahu k azylu z humanitárních důvodů relevantní, neboť tyto nejsou shodné s uvedenými v § 12 zákona o azylu [srov. usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Afs 17/2017-28]. Žalobce namítal, že neurčitý právní pojem *případ zvláštního zřetele hodný* nebyl v jeho případě správně interpretován a pro nedostatek důvodů je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelným by bylo rozhodnutí, u kterého není možný přezkum „*pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno*“ (srov. usnesení NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zabývá-li se správní orgán tvrzeními účastníka a vysvětlí-li jejich relevanci ve vztahu ke svým závěrům, byť nutně nevezme v potaz úplně každý myslitelný aspekt dané skutečnosti, nezaloží tím nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno toliko pro případy, ve kterých důvody zcela absentují nebo jsou tak nesrozumitelné, že k meritornímu přezkumu vůbec nelze přistoupit (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vycházel z tvrzení, která mu byla v průběhu správního řízení žalobcem zmíněna, že zde žalobce má dva syna a matku, o které se chce starat. A dále

zde žije jeho bratr. Žalovaný tímto vzal v potaz žalobou namítaný zásah do rodinného života žalobce, přitom konstatoval, že existenci příbuzenských vazeb žalobce na území ČR nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů (NSS sp. zn. 3 Azs 12/2003 a sp. zn. 1 Azs 5/2011). Soud má za to, že nelze nalézt žalobou namítanou nepřezkoumatelnost spočívající v nepřihlédnutí k zásahu do rodinného života žalobce spočívajícího v péči o děti.

14. K námitce výkladu neurčitého právního pojmu „důvodů zvláštního zřetele hodných“ soud uvádí, že tento neurčitý právní pojem nelze konečným způsobem dostatečně přesně vymezit (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, či ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017-28). Ačkoliv žalovaný explicitně nevymezil, co považuje za důvod hodný zvláštního zřetele, z jeho odůvodnění je zřejmé, že příbuzenské poměry jako takové za důvody zvláštního zřetele hodné nepovažuje. Žalobci tak nebylo odepřeno právo se domáhat soudní ochrany jím namítaného zásahu do rodinného života. Nelze pominout, že žaloba cílí výlučně ohledně zásahu do rodinného života a v tomto rozsahu se žalovaný explicitně vymezil, žalobci tak nebyla odepřena argumentace žalovaného ohledně jeho „zájmové“ námitky. Zásahem do rodinného života se zabýval správní orgán i soud v řízení o zrušení trvalého pobytu žalobce (sp. zn. 8 A 90/2022 vedeného zdejšího soudu), proto nebylo důvodu se podrobněji znovu zabývat shodnou otázkou v řízení o mezinárodní ochraně.
15. Soud dále přistoupil k hodnocení, zda jsou úvahy žalovaného týkající se azylu z humanitárních důvodů logické a zda při posuzování nedošlo k zřetelné libovůli žalovaného. Soud k tomu dodává, že humanitární azyl lze udělit např. osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory atd. (např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48; rozsudek ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS; ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27, č. 3200/2015 Sb. NSS; nebo ze dne 3. 5. 2018, č. j. 2 Azs 114/2018 - 30, č. 3751/2018 Sb. NSS). O žádnou z uvedených situací se v případě žalobce zjevně nejedná. Soukromé či rodinné vazby na území ČR, a to ani manželství uzavřené s občanem ČR (NSS č. j. 4 Azs 6/2003 - 55, č. 28/2003 Sb. NSS) nebo soužití s družkou a péče o dítě (NSS č. j. 5 Azs 47/2003 - 48), nejsou sami o sobě důvodem zvláštního zřetele hodným (naposledy NSS č. j. 1 Azs 207/2025 - 45). Institut humanitárního azylu míří na osoby, které jsou zvláště těžce handicapované nebo nemocné, příp. osoby, které přicházejí z území, které bylo stiženo humanitární katastrofou způsobenou ať už člověkem nebo přírodními živly. O žádnou z uvedených situací se v případě žalobce nejedná. Naopak za případy hodné zvláštního zřetele se nepovažují např. manželství s českým občanem, ekonomické potíže, snazší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti nebo snahy o legalizaci pobytu na území ČR.
16. Soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2025, č. j. 21 Azs 85/2025-29, v němž uvedl, že „(NSS) [d]ospěl přitom k závěru, že v řízeních, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte ani na ně nemají zprostředkovaný právní dopad, ale dopadají na ně pouze fakticky, není zásadně povinností rozhodujícího orgánu přiblížit k nejlepšímu zájmu dítěte, s výjimkou případů, kdy pozitivní právní úprava výslovně s ochranou zájmů dítěte počítá. Zdejší soud pak má za to, že v nynější věci řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni spadá právě do takové kategorie řízení. Dcera žalobkyně totiž nebyla sama žadatelkou o mezinárodní ochranu, naopak měla povolení k pobytu na území České republiky, které navíc nebylo závislé na pobytu žalobkyně. Neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni tedy nemá žádný (ani

zprostředkovaný) právní dopad na její dceru. Stěžovatel proto nebyl povinen se nejlepším zájmem dcery žalobkyně zabývat.“ Soud takový závěr považuje za aplikovatelný v žalobcově věci, když synové žalobce nejsou žadateli o mezinárodní ochranu v ČR není a povinnost žalobce vycestovat z území ČR na jejich právní postavení nemá ani zprostředkovaně žádný dopad.

17. Jak bylo již předestřeno výše, sloučení rodiny nebo nenarušení rodinných vazeb není důvodem, pro který by ČR poskytovala humanitární azyl. Nehledě k tomu, že žalobce uvedl, že jeho matka je soběstačná a zdravá, proto dle soudu nevyžaduje péči žalobce. K tvrzené absenci zázemí v zemi původu lze uvést, že vzhledem k věku žalobce jde o irelevantní okolnost. Nehledě k tomu, že ve Vietnamu žije jeho otec, tudíž má nějaké zázemí. Co se týče dětí žalobce, je tvrzení žalobce rozporné, jestliže uvádí, že žije s mladším synem a zároveň uvede, že o mladšího syna se stará jejich matka, které byly děti svěřeny do péče z důvodu jeho výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaný daný rozpor neodstranil a ani soud tak neučinil, neboť vyšel z maximy, že žalobce žije s jedním se synů. Přesto má soud za to, že ani péče o nezletilé dítě žalobcem nedosahuje zákonem požadované intenzity mimořádné události pro udělení humanitárního azylu, neboť z popisu rejstříku trestů i tvrzení žalobce plyne, že žalobce poslední výkon trestu odnětí svobody strávil od roku 2019 do září 2024, tudíž se o jeho děti musel starat někdo jiný, zřejmě jejich matka nebo matka žalobce. Nic tak nebrání tomu, aby se o děti, resp. syna žalobce nadále starala tatáž osoba. Žalobce se závažnou opakovanou trestnou činností rozhodl porušovat zájmy společnosti a zároveň se vyloučit z rodinného života výkonem trestu ve vězení, není tak důvod, aby mu Česká republika poskytla další garanci pobytu, jestliže zájmy jeho dětí byly zajištěny i bez osobní účasti žalobce a budou tak zajištěny i nadále. Ze soudem vyžádaných trestních rozsudků je patrné, že žalobce byl aktivní součástí závažné a opakované trestné činnosti spočívající ve výrobě tvrdých drog, loupeže a opakovaného maření úředního rozhodnutí. Opakovaná trestná činnost žalobce prokazuje, že žalobce nehodlá nijak respektovat právní řád České republiky. Se zřetelem na trestnou činnost žalobce, za kterou byl soudy opakovaně odsouzen, má soud za to, že zásah do rodinného života žalobce a jeho dětí či jeho matky spočívající v neudělení mezinárodní ochrany žalobci je zcela přiměřený bez ohledu na dlouhodobý pobyt žalobce na území ČR, který však po značnou část byl naplněn pobytem ve výkonu trestu odnětí svobody.
18. Vzhledem k povaze a rozsahu opakované trestné činnosti žalobce, aniž by se jednalo o stav dávné minulosti, má soud za to, že pobyt žalobce na území ČR je v jakékoliv podobě v rozporu s veřejným zájmem spočívajícím v dodržování právního řádu České republiky. Je proto nerozhodné, že odsouzení žalobce za trestnou činnost vylučuje udělení pobytové oprávnění žalobci. Opakovaná a rozsáhlá trestná činnost žalobce vede k závěru, že rozhodnutí žalovaného ob stojí ve světle rozsudku velkého senátu ESLP Ünér proti Nizozemsku, tak i žalobcem uvedeného rozsudku Mocrani proti Francii, bez ohledu na jeho rodinné vazby v ČR. Na žalobce je nutné nahlížet nikoli jako na trvale usazeného cizince, ale jako na cizince trvale páchajícího trestnou činností, proto zásah do práva žalobce na rodinný život je v souladu legitimním cílem na ochranu veřejné bezpečnosti a předcházení zločinnosti, tudíž nelze nalézt mimořádné okolnosti pro udělení humanitárního azylu dle předchozí právní úpravy. Oproti stěžovateli Mocrani se žalobce nenarodil v ČR a nemá zde výlučné rodinné zázemí. Nejde jen o jeho otce ve Vietnamu, ale i o jeho zázemí tam vytvořené do roku 2000, než vycestoval.

19. Na základě výše uvedeného soud shrnuje, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v dostatečném rozsahu umožňujícím přezkum rozhodnutí zabýval všemi okolnostmi relevantními pro úvahy o udělení humanitárního azylu. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v případě žalobce není dán důvod, pro který by institut podle § 14 zákona o azylu ve znění účinném do 30. 9. 2025 měl být aplikován. Rozhodnutím žalovaného nebylo zasaženo do práv žalobce v rozporu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 32 Listiny základních práv a svobod. Ochranu zájmu rodinného života nebo zájmu nezletilého dítěte nelze vykládat jako nepřekonatelný štít, který vyloučí zákonem předpokládané následky jednání účastníka.
20. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. 3. 2026

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

